युक्तस्तथापि सूत्रान्तरानुसारेण अत्र विनियोगो द्रष्टव्यः ॥

अथ तृतीयमाह। "विक्रमस्व महाꣳ असि। वेदिषम्मानुषेभ्यः। त्रिषु लोकेषु जागृहि" इति। हे अग्ने विक्रमस्व। अनिष्टनिवारणे पराक्रमं कुरु। त्वं महानसि अधिकशक्तियुक्तोऽसि। मानुषेभ्यो मनुष्याणामर्थे वेदिषन् वेद्यामुपविष्टः सन् त्रिषु लोकेषु जागृहि यजमानं नेतुं सावधानो भव ॥

कल्पः। "यदिदं दिवो यददः पृथिव्याः। संविदाने रोदसी सम्बभूवतुः [२३]। तयोः पृष्ठे सीदतु जातवेदाः। शम्भूः प्रजाभ्यस्तनुवे स्योनः" इति। अभिमन्त्र्येति। यदिदं मूषाख्यं दिवो यज्ञियं पृथिव्यां वर्त्तते। यच्चादः कृष्णाख्यं पृथिव्याः यज्ञियं दिवि चन्द्रमसि वर्त्तते। तेनोभयेन वयमेनं मन्यामहे। रोदसी द्यावापृथिव्यौ सम्विदाने ऐकमत्यं गते सम्बभूवतुः। पूर्व्वमेकी बभूवतुरिति तयोस्तादृश्योः द्यावापृथिव्योः पृष्ठे उपरि जातवेदाः सीदतु। कीदृशः प्रजाभ्यः शम्भूः प्रजानां सुखस्य भावयिता तनुवे स्योनः स्वशरीराय च सुखकरः ॥

अनन्तरमन्त्रा आहवनीयाधाने सूत्रकारेणोदाहृताः। तत्पाठस्तु। "प्राणं त्वामृत आदधामि। अन्नादमन्नाद्याय। गोप्तारं गुप्त्यै। यत्ते शुक्रं शुक्रं वर्चः शुक्रा तनूः। शुक्रं ज्योतिरजस्रम्। तेन मे दीदिहि तेन त्वादधे। अग्निनाग्ने ब्रह्मणा। आनशे व्यानशे सर्व्वमायुर्व्यानशे" [२४] इति। हे आहवनीय। प्राणरूपं त्वां अमृते स्थाने विनाशरहिते आदधामि अस्माकमन्नाद्यसिध्यर्थमन्नादं त्वा आदधामि। रक्षणार्थं गो-